

неговата дума трѣбва да се чува. Па приседне и тя на едно колѣно срѣщу собата да нагледа опеченъ ли е млинътъ. А до нея баба Краса честне пжпка по пжпка отъ дрѣнова клонка, слагайки ги въ зелена прѣстена паница, и все нѣщо нарича, че кога дойде часътъ да ги прѣсне по нагорещено огнище, пжпкитѣ силно да пукатъ и право бжднини да ни прѣдричатъ.

Наближава врѣме. Софрата се слага. Най-малка момчана рожба още прѣзъ деня приготвилъ сухи дърва, слага ги на огнището — лумва буенъ огънь, та въ кжщи свѣтва като день. Подпаля се и пѣнътъ, кой отъ Бждни вечеръ още клей. Лумне ли огънътъ и бждникътъ, всички сме на кракъ; погледътъ на всички е спрѣнъ о старъ дѣдо. А той застаналъ прѣдъ софрата на чело, гологлавъ, съ протегната дѣсница, взема кандилницата, що му се подава съ измирно въ нея. До него отъ дѣсно е първороденъ синъ, отъ лѣво баба, до нея мама и тѣй по редъ, че мжжката челядъ бива отъ дѣсно, а женската отъ лѣво.

На софрата е млинътъ, сварениятъ пѣтель, свинската глава отъ коледния шопаръ, карвавица, бабица и хлѣбъ на краваи, а до софрата е подпрѣна габровска бѣклица, пълна съ бѣло вино.

Съ подаване на кандилницата запалва се огарчето възкресенска свѣщъ, която е горѣла и на Бждни вечеръ и която пакъ се запазва, че сполѣти ли нещастие у дома, грѣмъ ли падне изъ двора, волъ ли се поболи прѣзъ лѣтото, или почуда хване дѣцата — тя пакъ ще потрѣбва...

Смѣлчени, съ приведени глави чакаме.

Дѣдо прикадява кръстомъ надъ софрата и шепнишкомъ зачитя прѣдвечерна молитва. Какви думи